

"Nem menekülök a problémák elöl..."

Gyermekkoromtól kísérte életemet a szorongás. Félttem minden emberi kapcsolattól. Rengeteg energiámat felemésztette a menekülés az élet problémái elöl. Soha nem mertem szembenézni a nehézségekkel. **Úgy éreztem, alkohol nélkül elviselhetetlen az élet. A papi pályán nem találtam örömet.** Egyetlen vigaszom az volt, hogy Isten majd megjutalmaz, mert kész voltam végigkínlódni a földi életet. Nem hittem a változás lehetőségében. Kezdttem felkészülni arra, hogy hátralévő életemet örömtelenül, szorongva kell leélnem. Belső vívódásaimból keveset vettem észre a kívülállók, *próbáltam azt a látszatot kelteni, mintha minden rendben volna.* Már-már komolyan vettem a korábban viccnek szánt szlogent: "Két út van: az egyik az alkoholizmusé, a másik járhatatlan." Sem a szentgyónások, sem a pszichiáterrel való beszélgetések nem hoztak tartós változást. A jó szándékú elhatározásokat rendre porrá zúzták a visszaesések. A pszichiáterrel való egyeztetés után úgy döntöttem, bevonulok Leányvárra.

Sokáig büszke voltam arra, hogy engem nem a püspököm kényszerített ide, hanem önként jöttem. A tékozló fiú "önkéntessége" volt ez, aki a léha életben olyan mélyre süllyedt, hogy egyetlen lehetősége maradt: "Fölkelek és Atyám házába megyek." Nagy megkönnyebbülést éreztem, amikor a püspököm azt javasolta, minél előbb kezdjem el a terápiát. A első turnusba kerültem. Alig telt el néhány nap, azt vettem észre, hogy három társammal együtt folyamatosan kritizálok mindent és mindenkit.

"A püspöki karnak nem ezt a házat kellett volna megvennie, senki nem azt teszi, ami a feladata lenne, rosszul van összeállítva a napirend, a vacsora sok, a reggeli kevés..." Közben én még a társaimat is kritizáltam, mert akadályozzák a gyógyulásomat. Ha nem lennének itt, sokkal jobb lenne. Szerencsére a főorvos egy alkalommal "kiosztott" bennünket, rámutatva arra, hogy Teréz anya valószínűleg órákat térdelne a kápolnában, beérné néhány falat kenyérral, és olyan alázatosan jönne-menne a házban, hogy észre sem lehetne venni őt. Ez hatott. Azt mondtam magamnak: "Az életben nem lesz még egy ilyen lehetőség, használd ki!"

Máriabesnyőn részt vettünk az alkoholbetegek pasztorációját vezető *Jakus Ottó* atya lelkigyakorlatán. A kiscsoportos "megosztáson" nagyon őszintén tudtam beszélni életem legsötétebb zugairól. Azt gondolom, ez volt az első lépésem: beismertem, hogy tehetetlen vagyok az alkohollal és más problémákkal szemben, és az életem irányíthatatlanná vált. Mély lelki élményt jelentett, hogy mindezt a kápolnában is elmondhattam. Ettől kezdve kifejezetten jól éreztem magam a házban. Legszívesebben ott maradtam volna.

Néhány dolog, amire Leányváron nyílt lehetőségem: bringázás a hóban, szaunázás, úszás, a konditerem használata, könyvolvasás, filmnézés. Rendelkezésemre állt fogorvos, belgyógyász, pszichológus. Voltam lovardában, a műhelyben könyveket kötöttem be, jó előadásokat hallgattam, őszinte beszélgetéseket folytattam.

A terápia utolsó szakaszában a visszatéréstől való félelmemet kellett legyőznöm. Úgy jöttem be, mint a tékozló fiú, itt szembesültem azzal, hogy a másik fiú gögje is bennem van, de talán sikerült valamit magammal vinnem az apa lelkületéből.

Milyen változást hozott az életemben ez a terápia? Ha csak annyit tudnék elmondani, hogy azóta nem fogyasztottam alkoholt, ez önmagában nagy dolog volna. De elmondhatom, hogy azóta másik plébániára kerültem, és "túléltem" ezt a váltást. Nem kerültem padlóra, nem nyúltam a pohárhoz. Nem menekülök a problémák elöl. Nincs bennem akkora

szorongás, mint korábban. Mintha kezdenének gyógyulni az emberi kapcsolataim. Rendszeresen olvasok és imádkozom. Tudom, hogy az életminőségem nem lesz jobb, sikertörténetről nem tudok beszámolni, de van okom az öröme, mert úgy érzem, kezdenek helyükre kerülni a dolgok.

Egy képpel szeretném szemléltetni azt, amit most érzek. A terápia olyan volt, mint amikor a hegy tetejéről elstartolsz a siklóernyővel, és felkap a szél. Szédítő magasságokba emel, aztán szépen kezdesz süllyedni, és leszállsz. Összecsomagolsz, felmászol és újra elstartolsz, de most csak leejtőzni tudsz. Sebaj, megint összeszeded az ernyőt és felmászol, ebből azonban már csak egy gyenge lecsúszás jön ki. Aztán nem csomagolsz össze, ott búslakodsz, a völgyben. Innen azonban nem lehet elstartolni. Fel kell mászni, és ki kell teríteni az ernyőt.

Ez a te dolgod, ezt helyetted más nem végzi el. De ha megteszed, esélyt adsz magadnak egy nagy repülésre, vagy legalább egy szolid lesiklásra, mert az még mindig jobb, mint végleg lemondani a repülés élményéről.

Egy római katolikus pap levele Leányvárról 2006.